

HOLLÓ ANDRÁS/ FILM

be kell mennem a városba, a tyúkok
szaros szemekkel bámulnak, mintha
azt mondanák, úgylis csak szűkülés
lesz belőle, merész gyógyszerek,
meg egy újabb kényes történet, amit
a hátamra varrhatnak anyajegynek.

jelenésem van, (a szerkesztőségben),
szuggerálom a malacnak, a hátam
mögött kutyák zabálják a tegnapi
maradékot, én vagyok a legnagyobb
tegnapi maradék, mondjuk a múltból,
hogymelyik múltból, az mindig változó,
hogymelyik kutya esik nekem,
az mindig változó, hogymikor
visznek föl a hegyre, terápiára, azt
végül is én döntöm el, vagy bennem
valami.

mintha egy másik ember rázna
belülről, esetleg egy féreg, aminek
ember feje van, talán takarításkor
az ólban kúszott belém,
talán a sok vegyszertől lett ember
feje, állítólag Indiában vannak olyan
férgek, amik a talpadon keresztül
kúsznak beléd, ez itt nem India, ez
megnyugtató, ez itt egy mélyfalu,
ami azért annyira nem.

76

jelenésem van (a szerkesztőségben),
a város álcálépcsőin megyek is lefelé,
persze a kertkapu huzatát a hátam mögött
viszem, a szerkesztőségben leülök egy
székre, szeretek arra gondolni, hogy saját
székem van itt, szeretek arra, hogy harcos
vagyok, külön törvények szerint, másfél
órára igazi költő, saját törvényem szerint,
ezt a kettőt próbálom minél jobban
összerakni, itt teát raknak eléem, imát
surrognak értem, ha maguk miatt, ami
igazabb talán, az sem baj, az a másik
meg boldogul addig nélkülem.

na meg a sár
na meg az állatok.

